

Кой може да ме обвини, защо ме е страх? Да, никой човѣкъ, но Той Който стои по-високо отъ всички хора и надъ всичко, Който всичко вижда; Той, Който нарече хората Свои братя и Който бди надъ дѣлата имъ — вижда и знае всичко. И ако се отвори сърдцето имъ и видятъ тѣзи очи, тогава разбиратъ, Кой е билъ свидетелъ на грѣха имъ и отъ Кого нищо не може да се скрие. И тогава разбиратъ, че дори ненаказани отъ човѣшкия съдъ, тѣ ще страдатъ отъ небесния.

Когато лѣгаме въ кревата, рѣдко се запитваме, защо сме тъй спокойни. Сякашъ нищо не може да ни се случи презъ часоветъ на спане? Защо забравяме всички малки грижи и спокойно затваряме клепачи? Защото тамъ, надъ главата ни, или отъ жгѣла, отъ малката икона, до която блѣщука свѣтлината отъ кандилото, гледатъ и ни пазятъ ония невидими очи, които тъй кротко гледаха отъ кръста на Голгота. Малцина мислятъ за тая закрила, но всички я чувствуватъ. Очитъ на Бога ни пазятъ отъ зло. И най-голѣмитъ престѣпници се страхуватъ отъ вѣчнитъ свидетели — очитъ на Бога. Преди да направишъ нѣщо, спомни си за Него и ти ще разберешъ лошото въ постѣпката си. Ако те обидятъ, помисли за ужаснитъ Му страдания, причинени отъ хората. Ако душата ти пожелае отмъщение, спомни си за най-възвишенитъ и странни думи, които свѣтътъ е чулъ: „Обичай, враговетъ си!“ — Това е скъпъ заветъ на Богочовѣка. Животътъ на човѣка е кратъкъ. Презъ него ние трѣбва да се стремимъ,

ако поне не правимъ добро, то да не причиняваме никому зло. При всѣки грѣхъ душата на човѣка потъмнява, защото въ нея искра по искра угасва божествениятъ огънь. И само горещитъ сълзи на искрено разкаяние могатъ да я направятъ пакъ бѣла и чиста.

Въ детската душа пламъкътъ е по-свѣтълъ. Очитъ, които пазятъ децата, сж най-свѣтли. Когато малкиятъ казватъ молитвата си, най-искрено звучи тѣхното: „Дѣдо Господи, прости ми“. . . Грѣховетъ имъ сж обикновено несъзнателни. Затова при всѣки съзнателно сторенъ грѣхъ очитъ сж по-тѣжни отъ всѣкога. И децата трѣбва винаги да мислятъ за невидимия Свидетелъ и да пазятъ да не Го наскърбяватъ.

Има щастливи хора, макаръ и стари, които запазватъ детскитъ си души. Край тѣхъ животътъ минава, безъ да докосне съкровището отъ добро въ сърдцата имъ. И въ очитъ на Бога свѣти нѣжностъ и топлина, когато се спиратъ върху такива стари хора. Нека и ние бждемъ като тѣхъ. Нека правимъ толкова добро, че очитъ на Бога да бждатъ препълнени съ щастие. Нека бждемъ признателни, добри и да не ги оставяме да тжжатъ при вида на лошитъ ни дѣла. Затова се иска само малко добро желание, търпение. И когато следъ двадесетъ-четирисетъ-шестдесетъ години се срещнемъ, съ снѣгъ по коситъ си, съ набръчкани отъ годинитъ лица, близо до почивката, очитъ на Бога да сж свѣтли и ласкави до насъ, щастливи, че сж били свидетели на толкова добри дѣла!

